

Υπόθεση C-422/21

Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατ' εφαρμογή του άρθρου 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου

Ημερομηνία καταθέσεως:

9 Ιουλίου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Consiglio di Stato (Ιταλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

30 Δεκεμβρίου 2020

Εκκαλών:

Ministero dell'Interno

Εφεσίβλητος:

TO

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Έφεση κατά αποφάσεως του Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (διοικητικού πρωτοδικείου της περιφέρειας Τοσκάνης, Ιταλία), με την οποία έγινε δεκτή προσφυγή ασκηθείσα από υπήκοο χώρας που βρίσκεται εκτός Ένωσης κατά αποφάσεως ανακλήσεως των μέτρων υποδοχής που ελήφθησαν σε σχέση με αυτόν.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Άρθρο 267 ΣΛΕΕ· συμβατότητα προς την οδηγία 2013/33/ΕΕ της ιταλικής νομοθεσίας που προβλέπει την ανάκληση των μέτρων υποδοχής στην περίπτωση που ο αιτών θεωρείται δράστης βίαιης συμπεριφοράς.

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιτίθεται στο άρθρο 20, παράγραφοι 4 και 5, της οδηγίας 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 2013, εθνική

ρύθμιση η οποία προβλέπει την ανάκληση μέτρων σχετικών με την υποδοχή ενήλικων αιτούντων, οι οποίοι δεν εμπίπτουν στην κατηγορία των «ευάλωτων προσώπων», όταν ο αιτών θεωρείται ότι επέδειξε ιδιαίτερα βίαιη συμπεριφορά, εκτός του κέντρου φιλοξενίας, η οποία συνίσταται στη χρήση σωματικής βίας σε βάρος κρατικών λειτουργών και/ή προσώπων στα οποία έχει ανατεθεί δημόσια υπηρεσία, προκαλώντας στα θύματα τραυματισμό εξαιτίας του οποίου αναγκάστηκαν να προσφύγουν στο τοπικό τμήμα πρώτων βοηθειών;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Οδηγία 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 2013 σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία· συγκεκριμένα το άρθρο 20, παράγραφος 4.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2019, υπόθεση C-233/18.

Σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Νομοθετικό διάταγμα 142 της 18ης Αυγούστου 2015 – Εφαρμογή της οδηγίας 2013/33/ΕΕ σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία, καθώς και της οδηγίας 2013/32/ΕΕ, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας· ειδικότερα:

Το άρθρο 14 ρυθμίζει τις διαδικασίες πρόσβασης στο σύστημα υποδοχής και προβλέπει ότι ο αιτών, ο οποίος υπέβαλε τη σχετική αίτηση και ο οποίος δεν διαθέτει επαρκή μέσα για να εξασφαλίσει κατάλληλο βιοτικό επίπεδο για τη συντήρηση του ιδίου και των μελών της οικογένειάς του, έχει πρόσβαση, μαζί με τα μέλη της οικογένειάς του, στα μέτρα υποδοχής που προβλέπει το νομοθετικό διάταγμα.

Το άρθρο 23, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, προέβλεπε ότι ο νομάρχης της επαρχίας, στην οποία είναι εγκατεστημένα τα κέντρα πρώτης υποδοχής, ορίζει την ανάκληση των μέτρων υποδοχής, μεταξύ άλλων, σε περίπτωση που ο αιτών άσυλο προβεί σε σοβαρή ή επαναλαμβανόμενη παράβαση των κανόνων των κέντρων υποδοχής, ή σε περίπτωση ιδιαίτερα βίαιης συμπεριφοράς. Κατά τη λήψη της αποφάσεως περί ανάκλησης, λαμβάνεται υπόψη η κατάσταση του αιτούντος, με ιδιαίτερη έμφαση στην κατάσταση των ατόμων με ειδικές ανάγκες. Κατά της αποφάσεως περί ανακλήσεως, δύναται να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του αρμόδιου περιφερειακού διοικητικού πρωτοδικείου.

Νομοθετικό διάταγμα 286 της 25ης Ιουλίου 1998 – Κωδικοποιημένο κείμενο των διατάξεων σχετικά με τη ρύθμιση της μεταναστεύσεως και κανόνες σχετικά με την κατάσταση των αλλοδαπών· άρθρα 4, παράγραφος 3, και 26, παράγραφος 7α.

Η εθνική νομολογία έχει κρίνει ότι η ανάκληση, από τον νομάρχη, των μέτρων υποδοχής στηρίζεται σε μια, κατ' ουσίαν, κατά διακριτική ευχέρεια εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και απαιτεί συγκεκριμένη εκτίμηση κάθε μεμονωμένης περιπτώσεως καθώς και της ειδικής καταστάσεως του ενδιαφερομένου προσώπου, λαμβάνοντας υπόψη την αναλογικότητα του μέτρου σε σχέση με τη σοβαρότητα των διαπιστωθεισών συμπεριφορών.

Η νομολογία αυτή διαιρείται σε δύο ερωτήματα: 1) κατά πόσον απαιτείται να προηγείται της ανακλήσεως των μέτρων υποδοχής η ανακοίνωση περί κινήσεως της διαδικασίας (το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η ανακοίνωση αυτή πρέπει να προηγείται της ανακλήσεως) 2) κατά πόσον πρέπει να επιβληθούν κυρώσεις αποκλειστικά για τη συμπεριφορά που επιδεικνύεται εντός των κέντρων υποδοχής ή και για τη συμπεριφορά εκτός των κέντρων αυτών, όπως εν προκειμένω (το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η δεύτερη ερμηνεία είναι προτιμότερη) .

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Ο ΤΟ, υπήκοος χώρας μη ανήκουσας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αιτών διεθνή προστασία και φιλοξενούμενος σε κέντρο προσωρινής φιλοξενίας στην Ιταλία, είναι δικαιούχος των μέτρων υποδοχής που προβλέπει το νομοθετικό διάταγμα 142/2015, τα οποία ισχύουν μόνο για τους αιτούντες άσυλο χωρίς επαρκή μέσα για την εξασφάλιση της συντήρησής τους.
- 2 Στις 28 Ιουνίου 2019, η δημοτική αστυνομία επεσήμανε στη νομαρχία της Φλωρεντίας τη βίαιη και απειλητική συμπεριφορά του ΤΟ, κατά τη διάρκεια επεισοδίου, που διαδραματίστηκε σε σιδηροδρομικό σταθμό. Κατά το περιστατικό αυτό, ο ΤΟ προπηλάκισε και επιτέθηκε σωματικά σε έναν σιδηροδρομικό υπάλληλο και δύο αστυνομικούς της δημοτικής αστυνομίας, οι οποίοι υπέστησαν τραυματισμούς, σε τέτοιο βαθμό που χρειάστηκε να προσέλθουν στο τμήμα πρώτων βοηθειών. Επί τη βάση των ως άνω πραγματικών περιστατικών, οι εν λόγω αστυνομικοί υπέβαλαν μήνυση-έγκληση κατά του ΤΟ και η δημοτική αστυνομία του κοινοποίησε καταγγελία ποινικού αδικήματος.
- 3 Κατόπιν της αναφοράς, η νομαρχία της Φλωρεντίας κίνησε κατά του ΤΟ τη διαδικασία ανακλήσεως των μέτρων υποδοχής, λόγω σοβαρής παραβάσεως των κανόνων υποδοχής. Δεδομένου ότι ο ΤΟ δεν υπέβαλε, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, παρατηρήσεις ή κατάλληλα έγγραφα, εκδόθηκε απόφαση για την ανάκληση των μέτρων υποδοχής, που είχαν ληφθεί υπέρ αυτού.
- 4 Ο ΤΟ άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, ενώπιον του Tribunale amministrativo regionale per la Toscana (διοικητικού πρωτοδικείου της περιφέρειας Τοσκάνης), υποστηρίζοντας ότι η απόφαση αυτή ενέχει παράβαση νόμου και κατάχρηση εξουσίας. Το δικαστήριο αυτό παρέπεμψε, μεταξύ άλλων, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2019, στην υπόθεση C-233/18, εκτιμώντας ότι από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι το εθνικό δικαστήριο όφειλε να μην εφαρμόσει το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του

νομοθετικού διατάγματος 142/2015, για τον λόγο ότι ήταν ασύμβατο με το δίκαιο της Ένωσης, καθόσον προβλέπει την κύρωση της ανακλήσεως του μέτρου υποδοχής ως μόνη κύρωση εφαρμοστέα στα επίμαχα πραγματικά περιστατικά. Ως εκ τούτου, δέχθηκε την προσφυγή και ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

- 5 Το Υπουργείο Εσωτερικών άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής.

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 6 Το Υπουργείο Εσωτερικών υπογραμμίζει, πρώτον, ότι η προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου δεν αποκλείει τη δυνατότητα ανακλήσεως των συνθηκών υποδοχής, και, δεύτερον, ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου αφορούσε την ανάκληση των μέτρων υποδοχής ασυνόδευτου ανηλίκου, που πρωταγωνίστησε σε έναν διαπληκτισμό εντός κέντρου υποδοχής, όπου φιλοξενούνταν προσωρινά, ενώ, στην υπό κρίση υπόθεση, ο ΤΟ όχι μόνο ήταν ήδη ενήλικος κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, αλλά ούτε συγκαταλέγεται στον κατάλογο των ευάλωτων προσώπων (περιλαμβανομένων των μη ανηλίκων), σύμφωνα με το άρθρο 21 της επίμαχης οδηγίας, όπως παρατίθεται στο άρθρο 17 του νομοθετικού διατάγματος 142/2015· επιπλέον, η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου αφορούσε την παράβαση κανόνα του κέντρου υποδοχής, ενώ η παράβαση που προσάπτεται στον ΤΟ συνίσταται σε παράνομη και αξιόποινη συμπεριφορά σύμφωνα με τις ιταλικές ποινικές διατάξεις η οποία, κατά την εσωτερική νομολογία, δύναται να εμπίπτει στην «διαίτερα βίαιη συμπεριφορά», στην οποία αναφέρεται ρητώς το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015, προβλέποντας για την πράξη αυτή την κύρωση της ανακλήσεως των μέτρων υποδοχής.
- 7 Το ως άνω υπουργείο προσθέτει ότι η κύρωση της ανακλήσεως συνάδει εμφανώς και με την αρχή της αναλογικότητας (στην οποία παραπέμπει η ως άνω απόφαση του Δικαστηρίου ως κατευθυντήρια γραμμή για τον καθορισμό κυρώσεων) ακριβώς ως αποτέλεσμα της ιδιαίτερα βίαιης και επιθετικής συμπεριφοράς του ΤΟ. Δεν θα ήταν δυνατόν να επιβληθούν διαφορετικές κυρώσεις, και συγκεκριμένα η μεταφορά του ΤΟ σε άλλο κέντρο φιλοξενίας, καθότι πρόκειται για κύρωση που προβλέπεται μόνο για ήσσονος σημασίας παραβάσεις. Ως εκ τούτου, εν προκειμένω, η ανάκληση ήταν όχι μόνον αναλογική, αλλά και αναγκαία.
- 8 Ο ΤΟ διατείνεται ότι οι κυρώσεις για τα αδικήματα που διέπραξαν τα πρόσωπα που υπάγονται στα μέτρα προστασίας πρέπει να διέπονται από την αρχή της αναλογικότητας, τόσο όσον αφορά τις ίδιες τις παραβάσεις, όσο και όσον αφορά τον σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Αντιθέτως, η εσωτερική ρύθμιση με την οποία τέθηκε σε εφαρμογή η ευρωπαϊκή οδηγία καθορίζει ως μόνη κύρωση την ανάκληση των μέτρων υποδοχής, χωρίς να είναι δυνατή η προσαρμογή της κυρώσεως αναλόγως της σοβαρότητας της συμπεριφοράς.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αποφάσεως περί παραπομπής

9. Εν προκειμένω, πρόκειται, αφενός, για ζήτημα της συμβατότητας της εθνικής νομοθεσίας με εκείνη της Ένωσης και, αφετέρου, για ζήτημα νομιμότητας του εν λόγω εσωτερικού κανόνα βάσει του ιταλικού Συντάγματος (λόγω παραβίασεως της αρχής του τεκμηρίου αθωότητας). Επομένως, ανακύπτει το λεγόμενο πρόβλημα του διπλού ερμηνευτικού ζητήματος, ήτοι η κατάσταση κατά την οποία ανακύπτουν, ταυτόχρονα, στην ίδια υπόθεση, τόσο ζητήματα συνταγματικότητας όσο και συμμορφώσεως με το δίκαιο της Ένωσης των κανόνων αυτών. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι επιλύει το ζήτημα αυτό δίνοντας προτεραιότητα στην προδικαστική παραπομπή στο Δικαστήριο, βάσει της νομολογίας του Corte costituzionale (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Ιταλία), το οποίο διευκρίνισε προσφάτως ότι, στις περιπτώσεις του λεγόμενου διπλού ερμηνευτικού ζητήματος, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να αποφασίσει εάν θα υποβάλει, εν πρώτοις, το συνταγματικό ζήτημα ή το ζήτημα του δικαίου της Ένωσης.
10. Όσον αφορά το ενδεχόμενο να έχει ήδη αποφανθεί το Δικαστήριο, με την προπαρατεθείσα απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2019, στην υπόθεση C-233/18, επί ενός κατ' ουσίαν πανομοιότυπου ερωτήματος, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, κατ' αρχάς, ότι η περίπτωση που έχει ήδη εξετάσει το Δικαστήριο, όπου επρόκειτο για ασυνόδευτο ανήλικο, είναι διαφορετική από την παρούσα περίπτωση. Επιπλέον, κατά τη θεωρία, ακόμη και αν το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί επί πανομοιότυπου ερωτήματος, το εθνικό δικαστήριο εξακολουθεί να έχει την ευχέρεια να υποβάλει εκ νέου το ερώτημα στο ίδιο το Δικαστήριο, στην περίπτωση που κρίνει ότι δύναται να προβάλει νέα επιχειρήματα ή εάν δεν είναι πεπεισμένο για το σκεπτικό της αποφάσεως του Δικαστηρίου και ζητεί την εμβάθυνσή του, ή ακόμη όταν εξετάζει την τροποποίηση της νομολογίας αυτής.
11. Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητα με το δίκαιο της Ένωσης της ερμηνείας και εφαρμογής που έδωσε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο στην εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου και που το οδήγησαν στη μη εφαρμογή του εσωτερικού κανόνα. Το αιτούν δικαστήριο κρίνει ότι η πρωτοβάθμια απόφαση δεν είναι σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης.
12. Πρώτον, εντοπίζει πιθανή αντίθεση της προσέγγισης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου με το ίδιο το γράμμα της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, ειδικότερα, με το άρθρο 20, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/33/ΕΕ, κατά το οποίο τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίζουν τις «κυρώσεις» που ισχύουν για σοβαρές παραβάσεις των κανόνων των κέντρων φιλοξενίας, καθώς και για την επίδειξη «ιδιαίτερα βίαιης συμπεριφοράς». Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η χρήση του όρου «κυρώσεις» είναι πολύ σημαντική, υποδεικνύοντας την πρόθεση του νομοθέτη να προσαρμόσει τις κυρώσεις λόγω της διαφορετικής σοβαρότητας των παραβάσεων και, επομένως, να αντιστοιχήσει τις σοβαρότερες συμπεριφορές με τις βαρύτερες κυρώσεις. Υπό το πρίσμα αυτό, είναι κατανοητή η προσφυγή στην κύρωση της ανακλήσεως όταν πρόκειται για σοβαρότερες παραβάσεις.

- 13 Δεύτερον, διατυπώνει ανησυχία σχετικά με την κατάχρηση των αρχών που απορρέουν από την πρωτοβάθμια απόφαση, σε περίπτωση που η ανάκληση των μέτρων υποδοχής δεν γίνει δεκτή, ακόμη και στην περίπτωση συμπεριφοράς ιδιαίτερης βαρύτητας. Σε συμπεριφορές που, όπως εν προκειμένω, περιλαμβάνουν τη χρήση σωματικής βίας, η εφαρμογή μέτρων επιβολής κυρώσεων που παράγουν λιγότερο ουσιώδεις επιπτώσεις, έναντι του αιτούντος διεθνή προστασία, δεν φαίνεται να ανταποκρίνεται στην αρχή της αποτελεσματικότητας της έννομης αντίδρασης. Τα μέτρα αυτά θα μπορούσαν να αποδειχθούν αναποτελεσματικά στον τομέα της πρόληψης, στο μέτρο που δεν έχουν γενική αποτρεπτική λειτουργία και που θα μπορούσαν να προκαλέσουν στον δράστη αίσθημα ατιμωρησίας. Επιπλέον, κατ' αναλογία προς την κανονιστική ρύθμιση που προβλέπεται στην Ιταλία για άλλες αξιόποινες πράξεις, τις οποίες η έννομη τάξη κρίνει ως ιδιαίτερης βαρύτητας (για παράδειγμα, αδικήματα περί ναρκωτικών, σεξουαλικής ελευθερίας, παράνομης μεταναστεύσεως ή αποδημίας, ή εκμετάλλευσης της πορνείας ή ανηλίκων προς απασχόληση σε παράνομες δραστηριότητες) και για τις οποίες, σε περίπτωση καταδίκης, ακόμη και με μη τελεσίδικη δικαστική απόφαση, παρεμποδίζεται η είσοδος αλλοδαπού στην Ιταλία, είναι παράλογο να υποτεθεί ότι συμπεριφορές ομοίως ή σε ανάλογο βαθμό επιλήψιμες (ή και ακόμη πιο σοβαρές), μπορούν να εξαιρεθούν από την επιβολή αυστηρότερων κυρώσεων, στην περίπτωση που οι δράστες είναι αιτούντες διεθνή προστασία.
- 14 Όσον αφορά την αξιοπρέπεια του αιτούντος διεθνή προστασία, στοιχείο στο οποίο η ως άνω απόφαση του Δικαστηρίου δίνει ιδιαίτερη έμφαση, φαίνεται ότι είναι δυνατόν να διασφαλίζεται επαρκώς με βάση τον σεβασμό των θεμελιωδών κανόνων της διοικητικής διαδικασίας, μεταξύ των οποίων: α) της αρχής της ενδελεχούς έρευνας, η οποία επιβάλλει να εξετάζονται προσεκτικά οι συνέπειες για τον δικαιούχο, σε περίπτωση ανακλήσεως των μέτρων υποδοχής, με τον προσδιορισμό, ενδεχομένως, ιδιωτικών δομών φιλοξενίας· β) της υποχρέωσης αιτιολογήσεως των διοικητικών μέτρων, η οποία επιβάλλει να λαμβάνονται υπόψη οι παρατηρήσεις που υπέβαλε ο αλλοδαπός κατά το στάδιο της συμμετοχής στη διαδικασία· η τήρηση των κανόνων αυτών πρέπει να αποτρέπει τον κίνδυνο η ανάκληση των μέτρων υποδοχής να στερεί από τον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει τις πλέον στοιχειώδεις ανάγκες του, όπως είναι η τροφή, η προσωπική καθαριότητα και η στέγαση, περιάγοντάς τον σε κατάσταση εξευτελισμού ασυμβίβαστη με ένα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης.
- 15 Τέλος, πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο και το ερώτημα εάν είναι δυνατόν να επεκταθεί το πεδίο εφαρμογής των «κυρώσεων» τις οποίες προβλέπει η οδηγία για τη συμπεριφορά που, όπως εν προκειμένω, εκτυλίσσεται εκτός του κέντρου φιλοξενίας: ενδεχόμενο όσον αφορά το οποίο υπάρχουν αντιθέσεις στην εθνική νομολογία, δεδομένης και της μη απολύτως σαφούς διατύπωσης της νομοθεσίας. Το αιτούν δικαστήριο θεωρεί προτιμότερο η ερμηνευτική λύση να περιλαμβάνει μεταξύ των συμπεριφορών που επισύρουν «κυρώσεις», κατά την έννοια του άρθρου 20, παράγραφος 4, της οδηγίας, ακόμη και συμπεριφορές που διαπράττονται εκτός του κέντρου υποδοχής, εφόσον είναι «ιδιαίτερα βίαιες», επί τη βάσει τόσο της γραμματικής όσο και της τελεολογικής ερμηνείας. Α) Από

γραμματικής απόψεως, το κείμενο της οδηγίας φαίνεται να έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη έχουν τη δυνατότητα να καθορίζουν τις κυρώσεις που ισχύουν «για σοβαρές παραβάσεις των κανόνων των κέντρων φιλοξενίας, καθώς για την επίδειξη ιδιαίτερα βίαιης συμπεριφοράς»: στο σημείο αυτό, στην πραγματικότητα, η ιδιαίτερα βίαιη συμπεριφορά είναι προφανώς αυτοτελής και διακριτή από τις παραβάσεις των κανόνων των κέντρων φιλοξενίας, και συνεπώς συντρέχει ακόμη και στην περίπτωση συμπεριφορών που διαδραματίζονται εκτός των ως άνω κέντρων. Εντούτοις, η διάταξη του εθνικού δικαίου είναι πιο ασαφής, δεδομένου ότι το κείμενο προσφέρεται, εν προκειμένω, για ερμηνεία που καθιστά αξιόποινες τις συμπεριφορές αυτές μόνον εάν διαπράττονται εντός του κέντρου φιλοξενίας. Β) Από τελεολογικής απόψεως, δεν είναι δυνατόν να αμφισβητηθεί ότι η «ιδιαίτερα βίαιη συμπεριφορά», ακόμη και εάν λαμβάνει χώρα εκτός του κέντρου φιλοξενίας, δύναται να έχει πολύ σημαντική επίπτωση στην εύρυθμη λειτουργία του κέντρου αυτού.

- 16 Τα υποβληθέντα ερωτήματα είναι λυσιτελή για την έκδοση της αποφάσεως, κατ' αρχάς διότι, εάν η διάταξη του εθνικού δικαίου δεν πρέπει να εφαρμοστεί ως ασυμβίβαστη με τη ρύθμιση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ακυρωτική απόφαση του πρωτοδικείου πρέπει να επικυρωθεί και η έφεση πρέπει να απορριφθεί. Απεναντίας, η αποδοχή της αντίθετης απόψεως πρέπει να γίνει δεκτή, καθότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έσφαλε μη εφαρμόζοντας το άρθρο 23, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του νομοθετικού διατάγματος 142/2015. Ομοίως, εάν ιδιαιτέρως βίαιες συμπεριφορές, οι οποίες μπορούν να επισύρουν κυρώσεις βάσει της οδηγίας, είναι μόνον αυτές που τελούνται εντός του κέντρου υποδοχής, η έφεση δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.